

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 8 rais
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

¡GLORIA AL GENI!

Als grans homes la humanitat agrahida.

INGLATERRA.

Fins are un *inglés* era pitjor que una epidèmia.

Plantat á la porta de casa vostra, esperava horas y més horas que sortisseu per darvos una embestida. Os seguia y no 'us deixava á sol ni á sombra: si entravau al café se 'us asseya al costat, y si treyau lo porta monedas per pagá 'l gasto, 'us presentava 'l compte.

Ni una sangonera enganxada darrera de l'orella era tan molestosa com un *inglés*: aquella xuclantvos la sanch pot descarregarvos lo cap; la sola presencia de un *inglés* 'us l'ompla de caborias y 'us lo deixa com uns tres quartans.

Al comensarse la guerra d'Orient, tothom ho deya:

—La Rússia perderá, perque per entre mitj hi ballan los *inglesos*.

Fins n' hi havia que suposavan que 'l Czar, per desferse d'ells se clavaría un tiro. Aquesta opinió especial la professava un amich mèu que vá ferse un sach rús y no vá pagarlo. Parlant del seu sastre exclamava:

—No hi ha res pitjor que un *inglés* perseguint á un *rús*.

Los turchs y 'ls *inglesos* sempre han sigut amichs ¡Simpatías de la gent rósca per la gent morena!

Lo fet es que 'l turch tenia una estimació tant gran per l'Inglaterra, y que aquesta desitjava en tanta de manera la felicitat del turch, que de sota má y fentli grans promesas, un dia vá empenye 'l á moure la guerra al rus.

—Pit y fora, vá dirli: la Rússia tracta de ficarse á casa tèva y aixó no 'u pots permetre. Desenvaina la cimitarra y endavant! Quan siga l' hora, jo 'm presento, y tu veurás quina escombrada! Encare no 'm vejín la sombra, no paran fins á Moscou.

Un ditxo deu: *Eres turco y no te creo*; y com fins are no hi ha cap que diga: *Ets inglés y no m' engalipas*. lo turch vá caurehi de quatre potas, nombra generals, arregla exércits, los arma fins á la borla del casquet, tira á terra á puntadas de péu la taula de la conferencia, y ¡adiós! ja la tenim armada.

¡La guerra! ¡La matanssa! ¡La sanch!
¡Oh Inglaterra, ja ha arribat l' hora! Fins are 't queixabas de la crisis industrial que tenia tancadas las tèvas fábriques; fins are miravas ab condol las rimas de carbó de pedra y las calderas apagadas.... ¡Foch á la máquina!

Al Orient se matan, se degollan, se destrueixen, s' aniquilan.

Ha arribat l' hora de revifarte; fábrika canons, bayonetes, fusells, sabres, pólvora, dinamita, torpedos y tot lo que l' afany de destrucció t' inspi.

Repara que al Orient están desitjosos de derriamar la sanch y 'ls quartos; deixa la sanch á terra y embutxaca las monedas sense escrupuls...

S' ha acabat l' industria del cotó, viva l' industria de la mort!

Durant los primers combats, Inglaterra agafa la ploma, la mateixa ploma ab qu' estén los comptes, y escriu:

«Las victorias otomanas m' omplan de alegría. Avant y fora; ofeguén en lo Danubi l' orgull dels russos. Héroesde la Turquía, vosaltres seréu los salvadors d' Europa.

«N. B. Estich carregant un barco de fusells.»
Com que durant la primera part de la campanya, á la Turquía l' hi pintavan bé, aquesta se limita á llegir la carta que antecedeix, y exclama:

—Bravo, l' Inglaterra pensa ab nosaltres.

Comensa á ferse l' oració per passiva. Lo rús se refá y 'l turch tastat las castanyas.

Lo ministre turch escriu á l' Inglaterra:
«No s' olvidi de nosaltres; miri que 'ls russos se reforsan, y com que son més poden fernes pagar caras las nostras victorias.»

Inglaterra contesta.
«No desmayar: avuy sortiran dos barcos cap á Gibraltar. Ja veuréu com á l' olor d' aquests dos barcos los russos s' amaynan.

L' exércit rús passa 'ls Balkans. Turquía continua alarmantse: nova carta á l' Inglaterra.

«Ja han pasat los Balkans; tenen algunas plassas sitia las y encare fan una resistencia heróica es impossible socórrelas, y si no 'us acuytéu estém perduts.»

Contestació de Inglaterra:
«Interin surten los barcos cap á Malta, per veure quin efecte fá entre 'ls russos la nostra aproximació al teatro de la guerra, estém preparant altres medis de grans resultats práctichs.»

Los turchs estrenyan las dents y resisteixen com uns diables.

Inglaterra entre tant se 'n vá á veure á l' Austria, y al dirli:

—Bè ¿com hém de arreglarho aixó? l' Austria l' hi contesta:

—Ja veurás, al un costat hi ha en Bismark que tot fent l' orni 'm segueix los moviments; y á l' altre costat l' Italia fá 'l mateix. ¿Perqué no m' ajudavas quan lo de Sadowa?

L' Inglaterra 's mossega 'ls llabis y se 'n vá á trobar á la Fransa:

La Fransa l' hi contesta:

—¿Qué feyas tú quan los prussians invadian lo territori?

Inglaterra se 'n torna á casa seva trista y amohinada.

—¿Y are com m' ho arreglo? ¿Com quedo davant de Turquía?.. Nada: faré veure que 'm dispo a ajudarla formalment.

Del dit al fet: apenas ho indica lo país se converteix en un' olla de grills.

Los uns:—Es precis fer la guerra.
Los altres:—Res de intervenció.

Y *meeting* vá y *meeting* vé, y periódich á la dreta dihent que 's necessari aná á Turquía; y periódich á l' esquerra defensant que es convenient no moure 's; y sessions al Parlament, en las quals s' enrahona molt y al últim no 's fá res ..

Entre tant cau Plewna, y Osman bajá queda pressoner en poder dels russos.

—Esperavam l' ausili d' Inglaterra, ella nos ha faltat, diu ab amargura l' heróich general.

Y 'l rús l' hi contesta:

—¡Inglaterra! Pobra vella, per podé ensenyar las dents, es menester tenirne!

Inglaterra, al veure que 'ls russos fins á Constantinopla apenas hi tenen cap barrera, fá l' últim esforç per reanimar l' ánimo del turch:

—«Valor y confiança, l' hi escriu: dispoat á servirte hi encarregat la confecció de 100 mil parells de sabatas.»

Los russos se desparraman per tot arréu, las ciutats cauhen en son poder sense resistencia, y 'l turch cansat de esperar la arribada dels *inglesos*, entaula negociacions de pau, ab lo seu enemich. En aquest moment crítich reb la carta de las sabatas y contesta:

—Gracias per l' interés que 't prens per nosaltres; pero si hi ets á temps, en lloch de 100 mil parells de sabatas feste fer 100 mil parells de babutxas. Te sortiran mes baratas, y no havente de moure de casa, encare 't vindrán mes bè.»

Aixís acaba la guerra de Orient.
Tota l' Europa xiula á l' Inglaterra, y á pesar dels xiulets y del escándol que sona al seu alrededor, ningú es capás de tréurela de sas tranquilas meditacions.
Inglaterra ab la ploma als dits está calculant

quan n' hi farán pagar del Egipte dada la postació de la Turquía.

Havente de quedar desmembrat lo seu amich, no pensa sino en emportarse'n un bossí per recordansa.

Y després encare dirán que 'ls *inglesos* no tenen entranyas.

P. K.

LA CANDELERA.

De un refrá, y no es pallofa,
que quan l' fret es fora
la Candelera plora
diu la primera estrofa;
y acaba la darrera
que quan lo fret es viu
la Candelera
riu.

Mes jo que ho veig tot negra,
que no es lo fret qui ho causa,
me crech miranlo ab pausa,
que en tan riu per l' aegre,
hi ha qui bè 's desespera,
y véu que ab sort traidora
la Candelera
plora.

Pèl qui gasta llum d' oli
y may de casa 's llensa,
que ab poca coneixensa
no troba qui l' amoli
ab cartas que no espera,
puig may á ningú escriu,
la Candelera
riu.

Mes per lo qui 'l gas usa,
maís empedrats trepitja,
y escriu dotzena y mi ja
de cartas sense escusa,
de modo y de manera
que ha de dá un ral per fora,
la Candelera
plora.

Pèl fill del millonari
que al Parque va ab lo cotxe
corrent á l' olze y motze
fent mofa al proletari,
al qual ab sa carrera
fa fer lo cap mes viu,
la Candelera
riu.

Mes pèl que obrer ó artista
ne 's pot pagar la quinta,
y ha vist en negra tinta
son nom en una llista,
y sab que ab cartuxera
tindrà d' aná á l' hora,
la Candelera
plora.

Pèl qui abonat al teatre
passa la nit tranquila,
sens' tenir qui 'l vigila
si ocupa 'l lloch de quatre,
y ab ditxa verdadera
véu la funció festiu,
la Candelera
riu.

Mes, per lo qui al dá un pas
en cert palco d' arrós,
ananti en nom d' un cos
l' hi passa lo trist cas
que 'l xiulan de manera,
que 's veu que 'l volan fora,
la Candelera
plora.

Pèls qui governant viuen
y pagas grans defensan,
que escriuen lo que pensan
sense pensá 'l qu' escriuen,
que de por ni quimera
no tenen cap motiu,
la Candelera
riu.

Mes pèl periodista
honrat, de cor leal,
que lúxa ab lo fiscal
qu' es una lúxa trista,
y troba en sa fatllera
que una presó 'l devora,
la Candelera
plora.

Y en fi, per la envejada
ciutat que al passá un compte
se troba per de prompte
la caixa ben ferrada,

y ditxa verdadera
gosa per tal motiu,
la Candelera
riu.

Mes ay, per Barcelona
que te la caixa buida,
y que tant mal la cuida
qui 'ls gastos l' hi ocasiona,
anant tot endarrera
fent riure hasta als de fora,
la Candelera
plora.

GESTUS.

De tres noves publicacions hem de donar compte als nostres lectors.

Es l' una la pessa «Retrets» original de 'n Josep Verdú (Gestus) y estrenada ab éxit en lo Buen Retiro.

Es l' altra l' obra primera de un jove que 'ns ha fet concebir grans esperansas, sobre tot si tracta de moderar per medi de l' estudi y del bon gust los impulsos vigorosos de sa imaginació. Se titula «Brumas y celajes» y es una col·lecció de poesias castellanas de D. Federich Rahola, nom que de segur tornarem á aplaudir.

Finalment l' última producció de que aném á ocuparnos es un tomo elegant de mes de 250 planas titolat *Quadros en prosa*. Son autor senyor Pons y Massavéu dona mostrars de la gran facilitat ab que maneja 'l género, y logra entretenir y complaure al lector, ab dos grans elements, la veritat y la bellesa.

Los aficionados á llejir están de enhorabona. Tots tres llibres se venen á la llibreria de 'n Lopez.

Lo nostre Ajuntament mereix una corona.

Cada vegada que 's prepara alguna festa, arrastrat per sos sentiments caritatius, promet destinar una quantitat per formar dots de donzellas pobres.

Aixis vá ferho per las firas y festas de la Mercé. Y aixis ho ha fet durant aquestas últimas festas.

Veritat es que ni aquella vegada vá cumplir, ni es de creure que are compleixi tampoch, per la senzilla rahó de qu' es mes pobre ell mateix que las donzellas agraciadas.

Es pobre y com que no vol semblarho, segueix aquell ditxo:
«Prometre no fá pobre.»

Durant aquestes últims dias hi ha hagut indults pels condemnats á mort y rebaixa pels presidaris.

Pero no hi ha hagut amnistia pels periódichs.

¿Que compon un presidari
un estafa ó bé un pillet
al costat del que comet
lo crim d' escriure en un diari?

Davant de las iluminacions de cala Ciutat, preguntava un curiós:

¿Se han pagat ja 'ls nou mil y pico de duros que 's deuen al cerer que proveheix d' atxas al ajuntament?

A pesar de tanta llum y de que la cera, á causa del vent, anava regalimant com si la dessein de franch, lo qu' es la resposta 's vá quedá á las foscas.

L' Ajuntament encarrega dos cuadros á un artista, los reb y 'ls planta á la fatxada.

Eran tant dolents que tothom hi deya la seva.

L' Ajuntament en vista d' aixó, mana retirarlos.

Si eran tant dolents que tothom s' en adoná com se compren que l' Ajuntament, compost de personas ilustradas, elegidas pèl cens restringit, es á dir per l' inteligencia, no se 'n adonés fins que tothom hi havia dit la seva?

¡Pobre Ajuntament! Quan no ensopega rellisca.

A la plana de Vich hi ha gran miseria. Moltes fábricas del Ter han hagut de plegar per falta d' aygua, y del poble de Roda no més, han emigrat mes de 80 personas.

Consol que dona á aquells infelissos lo corresponsal del *Correo catalan*:

«Los mossos d' esquadra vigilan.»

Per las entranyas que té aquest corresponsal, demostra qu' es un cabecilla com una aroma.

En Cánovas es una formiga al costat del President del Ateneo.

Aquest sí que es un conservador de pés, capás de trabar la marxa del mon, si s' hi gira d' espalllas.

Alguns sócios que havian demanat per fer conferencias se n' han endut un desaire. Lo president ha dit:—Alla hont jo mano no parlan sino 'ls sócios que á mí 'm dona la gana, y vos-tés son ilegals.

Veritat es que aquests ilegals pagan lo duro lo mateix que 'ls altres: pero en aquest mon no tothom es igual: los uns naixen per pagá un duro y 'ls altres per enrahonar é insultar als que no tenen dret de defensa.

Lo president del Ateneo aspira á que l' hi posin lo retrato en lo saló de sessions, al costat de las eminencias de la casa.

Jo proposo que si acás, lo retratin ab tiara y sabatillas.

Los embaixadors de las potencias estranjerars que han anat á Madrit ab motiu del casament del monarca s' emportan com á recort los caps disecats dels toros lidiats en las corridas reals.

¡Bonich regalo!

Lo dia del sant del rector de l' Universitat, los estudiants varen fer festa.

Entre 'ls conservadors la cosa passa aixís.

L' arcalde es l' amo de Barcelona; lo rector es l' amo de la Universitat, y ja se sab:

—Lo dia del sant del amo, festa.

Lo cardenal Moreno ha separat al rector de Sant Sebastia per la senzilla rahó de haver autorisat que 's fessin en aquella iglesia uns funerals per Victor Manuel.

Es inútil recordar que 'l mateix p'ra é autorisarlos á Roma.

¡Apa donchs, Sr. cardenal Moreno, cops al Papal!

A Constantinopla han circulat aquestes dias proclamas incendiarias.

¡Pobres turchs! Se la veuen perduda, y ¡amigo! lo que no siga per tú, que 's cremi.

Un' altra d' aquellas noticias secas, que com observaran jo 'ls dono en cada número.

Diu un telegrama de un periódich local:

«El Mundo Político, órgano de la fracció Moyano, se dirige x á la Reyna Isal el ab motiu de la boda del monarca, manifestanti un sentiment de adhesió y pena á causa de la seva ausencia, dolentse de que la benedició nupcial no haja sigut urgida ab lo llanto de la mare.»

Vajin notant.

Las funciones de gala las paga l' Ajuntament, es á dir Barcelona, tant si está com si no está per festas.

L' Ajuntament se queda ab todas las entradas y las reparteix de la manera que millor l' hi sembla, á la mida del seu gust.

Aquestas funciones, ab tot y 'l regalo de las entradas y localitats ván ser desanimadas, desanimadissimas.

Veritat es que no tot vá ser entrada d' arrós. Ab tot y que la funció era gratuita, á la porna dels teatros se venian entradas y localitats lo mateix que 'ls altres dias.

Ab lo qual se demostra que mentres l' Ajuntament llensa 'ls dinés de Barcelona, no falta qui 'ls arreplega.

En la provincia de Leon hi ha 116 estudis vacants, que todas plegats redituan 7690 pesetas.

Repartida aquesta quantitat per parts iguals entre 'ls 116 mestres, resulta que las citadas escolas están dotadas ab un *ralet diari*.

Ja ni ha per pendre café.

Nota: L' hipódromo de Madrit ha costat sis milions de rals.

A l' iglesia dels Jusepets de Gracia un individuo vá tenir un accident y vá caure en terra. Aixó era á la nit, y al dia següent encare hi era.

La gent vá anar á missa primera, á la de set, á la de vuit, y tothom vá veure 'l agonitzar entre la major indiferencia.

Aquells católichs fervents devian dir:

—¡Quina sort, morir á l' iglesia! No 'l toquin.

Al Parque 's projecta construhiri un tranvia infantil.

Suposo que perquè la ilusió siga complerta hi haurá d' en tant en tant las sevas corresponents desgracias... infantils

Res de tranvias de per riure.

Si per cas que sigan de per plorar.

PENSAMENTS DE UN POBRE.

¿Qué hi faig jo en aquesta vida
arbre sech, sens donar fruit?
¿qué hi faig jo si 'l mon m' oblidá?
Umple un vuyt.

Quan l' hermosa primavera
engalana 'l tendre maig,
del sol á la llum entera
sombra faig

Quan passo de porta en porta
recullintne almoyna fiel,
per mí, aquell que m' aconhorta
guanya 'l cel.

Del donzell que pa 'm donava,
so per la que 'l plora mort
quan me veu, de quan aymava
trist recort.

Jo he vist molts infants ferse homes
mentres jo envellia á ensemps,
y per tots, en dols y en bromas,
só lo temps.

No só res en esta vida
y al morir sens donar fruit,
plorará lo mon que oblidá,
lo meu vuyt.

Per so penso entre follias
que pot ser certesas son:
—¿Quí sab si al finir mos dias
finará per tots lo mon!

POLIUTO.

Lo dia de las festas feya un vent tant terrible que tiraba per terra las xamaneyas de las casas, obria balcones, trencava vidres y cometia altres excesos per l' istil.

Un conservador deya ab tota candidés:
—¡Com volen que fem lluminarias! Corren massa *mals vents*.

Diu un periódich:
«Ab l' aconteixement del dia, la política inaugurarà una *nova era*»
¡Una era nova! ¿Qué hi batarán?
Afortunadament si 'l blat per batre escasseja, abundan los ilegals!

L' Inglaterra ha demanat un crédito per augmentar lo material de guerra.
Millor seria que s' hu gastés ab camamilla.
Se 'n torna al llit, s' acotxa bè, y á veure si sua.

Un francés vá elevarse en un globo en lo camp del Moro de Madrit.

Segons conta l' *Epoca*, hi havia entre las 150 mil personas que anaren á veureho, qui preguntava:

—Aquest home que se 'n vá en l' ayre, dén ser un condemnat á mort.

¡Oh ilustració madrilenya!

Un altre esclamava:

—¿Y quin dia s' hi eleva 'l Sr. Ayala?

—Ay, ay, que t' d' alsars 'hi?

—Ja veurá, com diuen que 'l govern pensa concedirli una elevada posició, no 'n trobo cap que arribi tant amunt.

Lo *Brusi* confessa que 'l vent vá apagar las lluminarias de Barcelona.

¿Com havia de apagarlas si no vá havernhi?
Si havia de buscá una excusa, hauria sigut millor que hagués dit, que ab lo fret que feya, 'l gas se vá glassar.

En lo moment de las festas de Madrit, mentres los *caballeros en plaza*, entusiasman als concurrents á la Plassa de Toros, la bolsa baixava 75 céntims.

Un desmay de alegría.

Lo caball que haja corregut més en las car-

reras de Madrid guanyará tres mil duros en pochs minuts.

—¡Magnífica carrera, la carrera de caball!

Per judicar la cosa hi haurá un jurat.
Lo jurat es una de las instituciones dels pobles llibres, y 'ls conservadors que 'l negan al home lo concedeixen a las bèstias

Ja 'u veuen, dona més y es molt més digne ser caball que ciutadà.

¡A tal extrem nos porta la suprema inteligencia de las classes conservadoras.

Lo ministre d'Hisenda sembla que té l'intent de crear seccions d'estadística que vingan a depurar la riquesa del país.

Molt ben pensat.
Lo país está malalt. Y ¡qui sab! potsé aplicán-li unas quantas sangoneras més que 'l depurin, recobrará la salut.

Ab motiu de la partida que vá alsarse aquests dias a la provincia de Girona, preguntava un:

—Y qué dimontris son aquests que s'han alsat? ¿Quina bandera tenen?

—Ja veurás, aquí hi ha 'l bando del gobernador: llegim potser ho trobarém.

«Preciso es que los ilusos que deseen renovar los horrores de la guerra civil reciban un duro...»

—Prou, no digas més: son carlins.

—¿Ab que 'u coneixes?

—Ab que encare no s'aixecan ja 'ls ofereixen un duro.

—Home, deixam acabá 'l párrafo «reciban un duro escarmiento.»

—Aixís ja es un' altre cosa.

Dias endarrera en la cámara francesa ván invalidar l'acta del conde de la Rochefoucault Bisaccia.

Aquest vá alsarse furiós exclamant:

«M' honro de no perteneix a una cámara com aquesta.»

Escolti senyor conde y si 'l hi haguessin aprobat l'acta se 'n hauria anat?

Naturalment que nó.

Donchs plegui; vosté es com aquells que després de haver renyit ab lo seu trafech, se 'n ván pel mon dihentne pestes.

A aquesta mena de gent se 'ls pot dir.

—Sí es tant dolenta com vosté suposa ¿perqué hi ha viscut tant temps?

A Reus han celebrat aquestas festas arrancant l'arbre de la llibertat.

¡Bèn fet!

Los arbres que no donan fruit, a terra.

Y a més, l'arbre de la llibertat de Reus, si no dava fruit treya en cambi magníficas branca, molt propias per garrots.

Pèls balcones de Madrid, diu que hi havia aquestas dias molts llansols, conxas y cobrellits penjats per la part de fora.

Feya un vent de mil dimonis, y un á pobre foraster, que no havent trovat puesto en cap fonda, habia de dormir al carrer, l'hi vá caura una conxa á sobre.

Lo bon home esclamá plé de alegría:

—¡Madrid es una gran cosa! Lo mateix vent que 'm molesta, m' abriga.

En casi tots los adornos de Madrid hi campejava una M. y una A

—¿Qué signifícan aquestas lletres? pregunta un periódich.

Y un altre l'hi contesta:

—Qué vol que signifiquin? Mala Administració.

Posada Herrera ha sortit de Madrid.

Los estanquers del seu poble 's fregan las mans de gust.

¡No 'n vendrán pochs de sellos!

Los ministerials aconsellan als partits avançats que prenguin part en la política y contribueixin al joch de las instituciones.

¿De veras?

Donchs veji, jo no estich per jochs, y menos per jochs de mans.

CANTARELLAS.

—
Sempre assegurats que tens lo cor ardent com lo foch,

donchs vejas jo si 'l tinch fret que 'l tinch plé de panallons.

B.

—
Jo soch felís al mirarte, tú ets felís ab mon amor, y are que dich de felissos, ¡quants n' hi portan a Sant Boy!

M.

EPIGRAMAS

—
Un jove molt catalá que 'l castellá no sabia explicava l' altre dia lo que menjava a sopá a un fill de l' Andaluçia.

—Como badella, l' hi deya, sens repará 'l desatino;

y l' altre ab gran amolino: —Y que es eso de badeya?

—Badella? Es buey femenino.

R. C. y G.

—Le meu hoy es massa viu deya un dia 'l senyor Roch, y l' hi respongué en Felíu:

—Aixó ray, mati 'l un poeh.

N. M.

PUENTOS

En un café:

Un xitxarello fá l' amor a una xicota. Aquesta cansada de tanta impertinencia, exclama:

—Jo no puch escoltarlo més; jo a vosté no 'l conech.

Y 'l jove ab tota la calma, 's fica la má a la bulxaca, obra una cartera y allargantli un paper exclama:

—Tinga, aquí t' he la cédula.

Un hoy després de dí 'l pare nostre:

—Mamá ¿perqué demanem lo nostre pá de cada dia? ¿Que no podríam demanarlo per tot l' any?

—No borranço ¿qué no véus que seria massa sech?

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans Xius, J. Recasens, Dofrosa Marai, Retratista, Julio V, J. Roselló, B. B y R. y A. Ll. Canari

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tamoch lo qu' envian los ciutadans Mado Lell, J. A. Puigcerdanes, Oilerua, T. Pipas de T. Ignorant, Baillet, Kiuds Kopf, P. Bufali, Micos, Monici, Phenicopterus, F. y J. M., Lisardo, Xiquet de Reus y Genyotas

Ciutadà Xius: Insertarém la sinonimia.—Sabata: Publicarém la noticia; lo demés te la versificació defectuosa.—A. Ll. Canari: Hi anirá la columna.—Julio V. Idem: l' epigrama.—M. Cervelló: Publicarém l' anagrama.—M. Castellá: Insertarém la columna que vosté 'ns envia.—Arcalde Badoe: Encare no está prou bé; pero ja mirarém d' arreglarla nosaltres mateixos.—Quelquisete: La questió es massa delicada y necessitém una firma coneguda que estiga disposada a respondre 'n.—P. Rosquillas: Hi anirá l' epigrama.—Morolococongof: Insertarém un geroglífich

La festa del disapte fa que adelantém un dia 'l tiratje de la Campana; las cartas rebudas després del mitj dia del dimecres, quedan peg la semana entrant.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—A-na-to-mí-a.
2. ID. 2.—Si-no-ni-mi-a.
3. ENDAVINALLA.—Carretera.
4. QUADRAT.—
1 4 7 9 3
3 7 1 4 9
4 3 9 7 1
9 1 4 3 7
7 9 3 1 4
5. MUDANSA.—Bot-Dot-Got-Lot-Mot-Pot-Sot-Tot-Vot.
6. TRENCA-CLOSCAS.—
G I M D A T V
l g a a v o i
i n r n e o c
M A T I L D E
e c i e i o n
n i n l n r t
t a a a a a a
7. SINONIMIA.—Séu.
8. GEROGLÍFICH.—De peseta en peseta venen los grans tresors.

Han endevinat todas las soluciones lo ciutadà X. X. X.

8 no mes J. Recasens, Jy M. Costellá; finalment no mes que dugas F. y J. M. Retratista y Phenicopteros.

XARADAS

I.

Entre polvos y total certia tres-dos que no 'ls playe es capás de gastá a l' any un enorme capital.

Molta prima a mí 'm faria si per desgracia trobés una dona que 'm gastés tant malament cada dia.

MORATALLA.

II.

M' agrada molt la primera, es negoció la segona.

molt estima la quart-terera; tot arbre t' he tres-posire, a y al tot s' hi passa l' estona.

OILERUA.

ENDAVINALLA.

Tinch llana sens serne bé; tinch vena sens ser persona; y en castellá fins tinch llave sens ser porteta ni porta

Soch vella y wo tinch molt temps, me dich Ana y no soch dona...

Y no 'm demanis res mes... ¿encare no hi ha prou cosas?

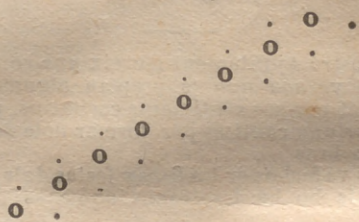
J. ROSSELLÓ Y V.

SINONIMIA.

Je sé un tot de casa bona bèn tot, que ab economias ha tot un parell de galls per regala 'ls a una tia.

P. M.

ESCALA.

Omplir les pichs ab consonants, de manera que tant horisontal com verticalment tingan una significació.

A. LL. CANARI.

ANAGRAMA.

Passantne per una tot —Tot, vaig dir al capatás treure lo tot del cabás; y ho féu ell sens dir ni un mot. Té no més que quatre lletres, a veure, hoy si 'l penetras.

JAUME R.

TORTURA CEREBRAL.

—Ola Anton, ¿qué 'm pagas? —¿Qué hi tret alguna rifa? —¡Qui sab si encare es millor!... No sé aquells papers que vas trobar...

—Com hi ha men, ja soch felís; ab aquells papers tinch pa.

—Tot ajuda, y encare mes, anant com anavas tot sol....

—Fá al méas un més y encare te 'n recordes?

—Bé, sigá 'm franch, eran de plata ó de ...

—Endevina 'u; entra 'ls dos ha havem dit.

TRINA.

GEROGLÍFICH.

Febrer

Juriol

T I M

QUEM

dur

0 0 0 0 0 0 0 0

NOY DE 'N BROQUIL.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.